

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/243/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1409204371
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1409204371.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľky: M. H., C. X, L., zastúpenej PAICEK LEGAL s.r.o., Panská 17, Bratislava, proti odporcovi: Ing. arch. E. F., G. M. XX/A, L., zastúpenému advokátom JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, Vajnorská 20, Bratislava, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 4C/189/2009-545, zo dňa 6.3.2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti vedenej v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX, parc. č. XXXX o výmere 2.623 m², roľa, kataster pre obec G., podľa geometrického plánu GP č. 17/2012, overený 2.11.2012, identifikovanej v registri C-KN: v časti parc. č. XXXX/XX o výmere 1.251 m², Y., parc. č. XXXX/X o výmere 215 m², zast. plocha, parc. č. XXXX/XX o výmere 1.157 m², Y. - zapísané na LV č. XXXX, vedené v pozemkovoknižnej vložke XXXX k.ú. G., evidované Katastrálnym úradom Bratislava, Správa katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu, je navrhovateľka; o trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne až po právoplatnosti veci samej.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľka sa návrhom osobne podaným na súde 21.5.2009 domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti parc. č. XXXX o výmere 2.622 m², roľa, k.ú. G., zapísanej Katastrálnym úradom pre Bratislavu, Správa katastra Bratislava pre obec G., v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX, LV č. XXXX, na základe toho, že predmetný pozemok nadobudla dedením zo zákona po svojich rodičoch, ktorí boli vlastníkmi v celosti 1/1 s tým, že tento právny titul nadobudnutia je potvrdený D 102/83, zo dňa 18.3.1983. Vyžiadanou identifikáciou parciel bolo zistené, že parc. č. XXXX o výmere 2.622 m², orná pôda, k.ú. G., je prevedená na odporcu a ako právny titul nadobudnutia sú štyri kúpne zmluvy a to: V-1367/04 z 11.5.2004, V-2088/04 z 15.6.2004, V-2093/04 z 28.6.2004 a V-2647/04 z 23.7.2004. Predmetný pozemok navrhovateľka nikdy nepredala, nikdy na žiadnu inú osobu nepreviedla a ani žiadnu osobu na prevod nepoverila. Predmetný pozemok získali jej rodičia na základe Kúpnej zmluvy z 12.5.1937 a ako dôkaz o tom svedčí výpis z majetkovej podstaty vl. č. XXXX zo 17.3.1978, kde sú uvedení jej rodičia ako vlastníci; listom z 15.11.2008 odporcovi navrhla riešenie mimosúdnou cestou, ale odporca s návrhom mimosúdnej dohody nesúhlasil.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní konštatoval, že právne významným pre rozhodovanie v predmetnej veci bolo aj posúdenie existencie naliehavosti právneho záujmu navrhovateľky na požadovanom určení vlastníckeho práva a mal za to, že ak navrhovateľka navrhuje určenie svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, je na požadovanom určení vždy naliehavý právny záujem, ak má byť súdne rozhodnutie určujúce vlastnícke právo zaznamenané do katastra nehnuteľností a týmto spôsobom dosiahnutý stav súladu (zhody) medzi právnym stavom a stavom zapísaným (evidovaným) v katastri nehnuteľností. Preto súd prvého stupňa podmienku naliehavosti právneho záujmu navrhovateľky na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam označeným v žalobnom petite považoval za splnenú.

Súd prvého stupňa mal v konaní za preukázané, že právnym predchodcom navrhovateľky O. O. a H. O., rod. F., nebol podľa dekrétov prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. konfiškovaný majetok a teda ani nehnuteľnosť, ktorá je predmetom tohto konania; poukázal na rozhodnutie Konfiškačnej komisie v Bratislave K-173/1948 z 20.6.1948, ktorého predmetom sú mená bývalých vlastníkov konfiškácie poľnohospodárskeho majetku podľa nar. vlády č. 104/1945 Sb. v znení nar. vlády č. 64/1946 Sb. a nar. vlády č. 89/1947 Sb. n. SNR, pričom v tomto zozname, ktorý je opečiatkovaný a podpísaný predsedom, sa mená právnych predchodcov navrhovateľky nenachádzajú, z čoho vyvodil, že majetok právnych predchodcov navrhovateľky nebol konfiškovaný. Konštatoval, že nebolo žiadnou potvrdzujúcou úradnou listinou preukázané, že sporné nehnuteľnosti boli vo vlastníctve štátu, resp. že prešli do vlastníctva štátu. Mal za to, že štát (ČSR) nikdy nehnuteľnosti pozemkovoknižná vložka č. XXXX parc. č. XXXX, parc. č. XXXX a parc. č. XXXX k.ú. G. nenadobudol do vlastníctva a preto nemal právo nehnuteľnosť parc. č. XXXX držať, disponovať ňou a prevádzať ju; Slovenský pozemkový fond Bratislava nemohol predmetnú nehnuteľnosť previesť Zmluvou o bezplatnom prevode vlastníctva k pozemkom z 29.12.1997 na spoločnosť HI-STORY, spol. s r.o. (zásada nemo plus iuris), ktorú z uvedeného dôvodu považoval za neplatnú a následné prevody do vlastníctva iným subjektom označil za právne neúčinné. Vzhľadom na vyššie uvedené vyvodil záver, že odporca nenadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX a to parc. č. XXXX/XX o výmere 2.320 m², parc. XXXX/X o výmere 215 m² a parc. č. XXXX/XX o výmere 1.157 m². Poukázal ďalej na Notársku zápisnicu N 49/00, Nz 49/00 z 21.1.2000, v ktorej notár osvedčil vydržanie vlastníckeho práva H. H., rod. K. k nehnuteľnostiam k.ú. G. okrem iných k vl. č. XXXX, parc. č. XXXX, záhrada (v KN časť parc. č. XXXX/XX), parc. č. XXXX, roľa (v KN parc. č. XXXX/XX, vinica, parc. č. XXXX/XX, zast. plocha, parc. č. XXXX/XX, Y.). Následne H. H., rod. K. vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam previedla na FINPOINT družstvo, Trenčianska 47, Bratislava; na základe oznámenia navrhovateľkou o vrátenie majetku, FINPOINT družstvo predmetné nehnuteľnosti z pozemkovoknižnej vložky č. XXXX v KN parc. č. XXXX/XX o výmere 270 m², Y., parc. č. XXXX/XX o výmere 57 m², zast. plocha, parc. č. XXXX/XX o výmere 212 m², vinica a parc. č. XXXX/XX o výmere 1.169 m², Y., zapísané na LV č. XXXX, darovacou zmluvou darovalo do vlastníctva navrhovateľke. V nadväznosti na konštatovanie v Notárskom osvedčení o vydržaní, že O. K. uvedené pozemky získal od pôvodných vlastníkov, ktorí boli po skončení druhej svetovej vojny vysídlení, súd prvého stupňa uviedol, že mal v konaní za preukázané, že predchodcovia (rodičia) navrhovateľky nikdy neboli vysídlení; O.U. O. zomrel dňa 12.4.1948 v G. a H. O. zomrela dňa 4.10.1982 v Bratislave a celý život žila v G.. Dôvodil, že ak by boli pozemky konfiškované, nebol by dôvod na vrátenie pozemkov darovacou zmluvou navrhovateľke. Taktiež poukázal na skutočnosť, že nehnuteľnosti pozemkovoknižná vložka č. XXXX, parc. č. XXXX, záhrada (v KN časť parc. č. XXXX/XX), parc. č. XXXX, roľa (v KN parc. č. XXXX/XX, vinica, parc. č. XXXX/XX, zast. plocha, parc. č. XXXX/XX, vinica) o výmere 1.169 m², parc. č. XXXX-X o výmere 3.161 m², boli na základe dohody o užívaní pôdy z 5.9.1991 v užívaní Poľnohospodárskym družstvom „G.“ Bratislava - Z. Bystrica a od 26.4.1996 boli v prenájme Družstva podielnikov G.. Vlastnícke pozemku ako aj ďalším družstvo platilo dohodnuté nájomné a daň z pozemkov; aj na základe uvedeného mal súd prvého stupňa za zrejmé, že predmetné pozemky nikdy neboli konfiškované.

Námietku odporcu k aktívnej legitimácii navrhovateľky z dôvodu, že ide o konfiškovaný majetok, považoval súd prvého stupňa za irelevantnú, nakoľko mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že predmetná nehnuteľnosť nebola skonfiškovaná, navrhovateľka vlastnícke právo nadobudla na základe Osvedčenia o dedičstve, a preto bola v konaní aktívne legitimovaná na podanie určovacej žaloby. K námietke, ktorou sa odporca odvolával na podnet Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. Pd 2024/02 z 23.9.2002, že predmetná nehnuteľnosť bola konfiškovaná, uviedol, že rozhodnutia sa netýkajú právnych predchodcov navrhovateľky, ale iných neznámych osôb s tým, že v upovedomení okresná prokuratúra uvádza rozhodnutia konfiškačnej komisie pod č. 1758/d-I z 5.9.1946 a K-173/1948 z 20.6.1948. K predloženým listinným dôkazom, ako osobný popis vlastníka právnych predchodcov navrhovateľky, zápisnica o zaistení majetku č. XXX/XX, návrh na konfiškáciu č. XXX, uviedol, že nie sú podpísané, opečiatkované okrúhlo pečiatkou súdu, neboli adresované ani doručené právnym predchodcom. V tejto súvislosti poukázal na to, že rozhodnutia konfiškačnej komisie, výmer o vlastníctve pôdy, prídelová listina, protokol o odovzdaní a prevzatí pozemkov sú v zmysle nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR a zák. č. 90/1947 Zb. presne upravené rozhodnutia o prídele, teda verejnoprávne listiny, na základe ktorých sú vkladuschopné o prevode konfiškačného majetku na iného nadobúdateľa. Uviedol, že na základe predložených listinných dôkazov neexistuje žiadna verejná listina vyššie pomenovaná, ktorá by preukazovala konfiškáciu majetku vo vlastníctve právnych predchodcov navrhovateľky. Nedošlo k vyznačeniu konfiškácie pozemkov v pozemkovoknižnej vložke č. 1881 v súlade s § 5 zák. č. 90/1947

Zb., z čoho vyvodil, že ani štátne orgány v roku 1946, resp. v nasledujúcom období nepovažovali konfiškáciu za právne účinnú a mal za to, že na základe týchto skutočností vlastníctvo svedčilo právnym predchodcom navrhovateľky. Tento zápis bol aktuálny k 7.8.1951 s vyznačením, že výpis súhlasí s vtedajším stavom pôvodnej vložky, zápis vlastníckeho práva právnych predchodcov v príslušnej pozemkovoknižnej vložke bol takto nepretržitý od r. 1938 doposiaľ; od 1.6.1950 nebol žiadnou osobou spochybnený ani nebol učinенý žiaden úkon, ktorý by čo i len spochybnil vlastnícke právo právnych predchodcov navrhovateľky počas života matky navrhovateľky (zomrelej dňa 4.10.1982) a bol podkladom pre rozhodnutia štátneho notárstva v dedičskej veci po právnych predchodcoch navrhovateľky. Mal preukázané, že rozhodnutím Štátneho notárstva D 830/83 a D 102/83, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16.3.1983, sa navrhovateľka stala výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto sporu a dodal, že vlastnícky vzťah k predmetným pozemkom v čase vydania dedičského rozhodnutia bol vedený len podľa pozemkovej knihy. Na uvedenom základe súd prvého stupňa podľa § 100 ods. 2 veta prvá, § 126 ods. 1, § 123, § 124, § 132 ods. 1 Obč. zák., § 135 ods. 2 O.s.p, § 1 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 6, ods. 7, ods. 13, § 4 nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR a § 5 ods. 1, ods. 2 zák. č. 90/1947 Sb. návrhu v celom rozsahu vyhovel a určil, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností. O trovách konania rozhodol v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p.

Proti rozsudku podal odvolanie odporca a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh zamietnuť, alternatívne zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že napadnutý rozsudok je nezákonný, pretože v spise sú jednoznačné dôkazy o tom, že nehnuteľnosti, ktoré boli vedené na pozemkovoknižnej vložke č. XXXX, okrem iného aj parc. č. XXXX boli skonfiškované v zmysle dekrétov prezidenta republiky - nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR, podľa ktorých bol všetok pôdohospodársky majetok O. O. a H. O. skonfiškovaný. Vyčítal súdu prvého stupňa, že na základe vykonaného dokazovania prijal nesprávny právny záver, pričom v spise sa nachádzajú listiny, z ktorých jednoznačne vyplýva, že právnym predchodcom navrhovateľky bol konfiškovaný majetok. Pozornosť upriamil na list Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. Pd 2024/02 z 23.9.2002 na č.l. 102-106, v ktorom sa okrem iného uvádza, že „podľa pozemkovoknižnej vložky č. 1881 vlastníckymi vyššie uvedených pozemkov boli O. O. C. H. O.. Rozhodnutím Konfiškačnej komisie v Bratislave č. 1758/d-I-46 z 5.9.1946 bol H. O. v zmysle nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR, všetok pôdohospodársky majetok ku dňu 1.3.1945 skonfiškovaný ako osobe nemeckej národnosti. Rozhodnutím Konfiškačnej komisie v Bratislave č. K-173/1948 z 20.6.1948 v zmysle nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR bol všetok pôdohospodársky majetok O. O. skonfiškovaný ako zradcovi a nepriateľovi slovenského a českého národa a Československej republiky. Súčasťou spisového materiálu sú okrem uvedených konfiškačných rozhodnutí i ďalšie doklady preukazujúce, že vyššie uvedené pozemky sú skutočne konfiškátmi. Právnym dôvodom vzniku práva správy Slovenského pozemkového fondu k pozemkom vo vlastníctve štátu bola priamo zákonná norma v § 34 ods. 1, ods. 2 zák. č. 330/1991 Zb., ktorá v spojitosti s § 17 ods. 1, § 1 ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb. podrobne vymedzila poľnohospodárske nehnuteľnosti podliehajúce správe, pričom súčasne na výkon správy zriadila právnickú osobu. Slovenský pozemkový fond bol preto zo zákona oprávnený za splnenia zákonných podmienok s majetkom štátu ďalej nakladať. Po zistení, že na predmetné skonfiškované pozemky nebol v zákonnej lehote uplatnený reštitučný nárok, bol Slovenský pozemkový fond oprávnený previesť vlastníctvo k pozemkom na iné osoby, čo aj učinil.“ Zastával názor, že súd prvého stupňa sa s uvedeným dôkazom vôbec neoboznamoval (ako to vyplýva z napadnutého rozsudku) a nezohľadnil ho vo svojom rozhodnutí, ani sa s ním vôbec nevyšporiadal, dokonca ho ani neoboznámil ako dôkaz predložený súdu; nevyvetlil, že prečo naň neprihliadol, prečo konštatovania faktov v ňom uvedené považuje za nepravdivé, čím tieto fakty tvrdené v tejto listine sú vyvrátené, akými dôkazmi a pod. Namietol, že súd prvého stupňa si nezadovážil spis Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. Pd 2024/02. Z obsahu listu zjavne vyplýva, že tento štátny orgán svoje stanovisko, ktoré tlmočil navrhovateľke, čerpal z relevantných dôkazov a listín, ktoré sa v tomto spise, ktorým Okresná prokuratúra Bratislava IV skúmala z podnetu navrhovateľky zákonnosť postupu Katastrálneho úradu v Bratislave, Správy katastra Bratislava IV, museli nachádzať. Uviedol, že s týmto dôkazom sa súd prvého stupňa v odôvodnení vôbec nevyšporiadal, až na konštatovanie na strane 13 v druhom odseku, že „uvedené rozhodnutia konfiškačnej komisie pod č. 1758/d-I-46 z 5.9.1946 a K-173/1948 z 20.6.1948 sa netýkajú právnych predchodcov navrhovateľky, ale iných neznámych osôb.“ Mal za to, že uvedené tvrdenie súdu prvého stupňa nie je ničím podložené; ďalej namietol, že súd prvého stupňa na strane 3 uviedol, že sa oboznámil okrem iného aj s rozhodnutím o konfiškácii č. 1759/d-I-46 z 5.9.1946, ale naopak na strane 13 v druhom odseku uviedol, že rozhodnutie konfiškačnej komisie pod č. 1758/d-I-46 z 5.9.1946 sa vraj netýka právnych predchodcov navrhovateľky. Zastával názor, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žiadnym prijateľným spôsobom nevyvetlil,

ako dospel k tomu, že O. O., ktorý je vedený v konfiškačnom rozhodnutí K-173/1948 z 20.6.1948, nie je právnym predchodcom navrhovateľky, hoci tento O. O. bol obyvateľom G., o čom svedčí i kúpno-predajná zmluva z 12.5.1937, ale i návrh na povolenie vkladu.

Odporca pozornosť odvolacieho súdu tiež upriamil na prípis Okresného úradu Bratislava referát poľnohospodárstva z 9.5.1994 (nachádzajúci sa na č.l. 49) vo veci prešetrenia konfiškácie poľnohospodárskej pôdy, v ktorom sa uvádza, že v konfiškačných záznamoch referátu sa okrem iných parciel uvádza i parc. č. XXXX v k.ú. G., ktoré sú vedené podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR ako konfiškáty a opätovne namietol, že s uvedeným dôkazom sa súd prvého stupňa vôbec neoboznamoval a neuviedol ani v odôvodnení svojho rozhodnutia, ako sa s ním vysporiadal. V tomto smere považoval napadnutý rozsudok za absolútne nepreskúmateľný. Ďalej argumentoval tým, že súd prvého stupňa uviedol ako dôkaz list právnej predchodkyne navrhovateľky (H. O.) z 20.7.1948, ktorá ním písomne žiadala Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - konfiškačné oddelenie IX/2 v Bratislave o zrušenie konfiškácie. Z uvedeného dôkazu odporcovi jednoznačne vyplynulo, že právna predchodkyňa navrhovateľky o konfiškácii majetku jej manžela vedela, že jej manžel bol nemeckej národnosti a na základe toho bola polovica majetku skonfiškovaná. Taktiež v ňom uvádza, že tento majetok bol pridelený O. J. prídelovou listinou; dôvodil, že ani s uvedeným dôkazom sa súd prvého stupňa náležitým spôsobom nevysporiadal, pretože sama právna predchodkyňa navrhovateľky vedela o konfiškácii majetku a preto tvrdenie súdu prvého stupňa, že vraj majetok právnych predchodcov navrhovateľky nebol skonfiškovaný, je absolútne neprijateľným právnym záverom.

Na margo toho, že súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie oprel o dedičské rozhodnutie D 102/83 bývalého Štátneho notárstva Bratislava IV po H. O. rod. F. a po O. O., odporca v odvolaní uviedol, že dedičské rozhodnutie má len deklaratórnú povahu a nie konštitutívnu, pričom súd prvého stupňa sa k dedičskému rozhodnutiu správa ako ku konštitutívnemu rozhodnutiu a to i napriek tomu, že dôkazy na ktoré poukazuje v odvolaní, spochybňujú zákonnosť tohto rozhodnutia; bola to navrhovateľka, ktorá do dedičského konania nahlásila i majetok, ktorí jej právní predchodcovia nevlastnili ku dňu smrti, lebo bol skonfiškovaný a prepadol do vlastníctva Československého štátu. Obsah dedičského rozhodnutia D 102/83 z 18.1.1983, vychádza len z pozemkovoknižných zápisov bez toho, aby bola vykonaná identifikácia pozemkov bývalým strediskom geodézie. Súd prvého stupňa ani neskúmal, či vlastnícky vzťah k predmetnému pozemku v čase vydania dedičského rozhodnutia bol vedený aj v stredisku geodézie. S ohľadom na to, že v spise sa nachádza identifikácia parciel Strediskom geodézie v Bratislave - mesto z 27.11.1990, podľa ktorej pozemkovoknižná parc. č. XXXX vedená v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX bola vedená v evidencii nehnuteľností ako parc. č. XXXX, XXXX a jej užívateľom bolo vedené JRD G., uviedol, že nebolo a ani nemohlo byť žiadne vlastníctvo odporkyne tam evidované, lebo vlastníkom bol Československý štát, neskôr Slovenský pozemkový fond. Po smrti O. O. XX.X.XXXX nebolo vykonané dedičské konanie preto, lebo mu bol skonfiškovaný majetok.

Argumentáciu súdu prvého stupňa, ktorý okrem iného napadnuté rozhodnutie oprel o konštatovanie, že právní predchodcovia navrhovateľky nikdy neboli vysídlení, odporca považoval za právne irelevantnú, nakoľko je notoricky známou skutočnosťou, že ak došlo ku konfiškácii majetku, platnosť konfiškačného rozhodnutia nebola viazaná na to, aby osoba, ktorej sa konfiškácia majetku týkala, bola vysídlená. Mal za to, že tu súd prvého stupňa zjavne hľadal dôvody ako svoje nezákonné rozhodnutie odôvodniť, čo robil i s ďalšími dôkazmi, ako je vrátenie pozemkov darovacou zmluvou navrhovateľke, ale aj s dôkazmi týkajúcich sa prenájmu pozemkov Družstvu podielnikov v Devíne. Z týchto skutočností vôbec nie je možné odvodzovať právny záver, že predmetný pozemok nikdy nebol skonfiškovaný; takéto konštatovania súdu prvého stupňa vybočujú z rámca zákonnosti a sú úvahami, ktoré nemožno prijať a stotožniť sa s nimi, pretože tieto dôkazy sú vyvrátené dôkazmi, na ktoré v konaní poukázal. V súvislosti s tým, že súd prvého stupňa sa zaoberal citáciou z konfiškačných dekrétov uviedol, že tým zjavne prekročil svoju právomoc, pretože konfiškačné dekréty (ich správnosť) nemohol preskúmať. Pokiaľ súd prvého stupňa svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 100 ods. 2, § 126 ods. 1, § 123, § 124, § 132 Obč. zák., došlo k ich nesprávnej aplikácii na súdnu vec, pretože navrhovateľke nesvedčí ochrana vlastníckeho práva, pretože neuniesla dôkazné bremeno, že uvedená parcela nebola predmetom konfiškácie. Nezákonnosť rozhodnutia videl aj v závere súdu prvého stupňa, že Zmluva o bezplatnom prevode nehnuteľnosti je neplatná a následné prevody do vlastníctva iným subjektom (právnickým či fyzickým osobám) sú právne neúčinné, lebo vraj Slovenský pozemkový fond ani kataster nehnuteľností neosvedčil, že uvedená parcela bola vo vlastníctve štátu, a že vraj štát nikdy predmetné nehnuteľnosti v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX parc. Č.. XXXX, XXXX C. XXXX k.ú. G. nenadobudol

do vlastníctva a preto nemal právo s predmetnou nehnuteľnosťou disponovať - previesť ju Zmluvou o bezplatnom prevode vlastníctva k pozemkom z 29.12.1997 na spoločnosť HI - STORY, spol. s r.o. Súdom prvého stupňa však ostali nepovšimnuté dôkazy štátnych orgánov, ktoré potvrdzovali, že všetky tieto pozemky boli evidované ako konfiškáty, t.j. ako vlastníctvo Československého štátu; tieto dôkazy súd prvého stupňa ignoroval, s týmito sa vôbec nevysporiadal, tieto vo svojom rozhodnutí nespomenul a ani neuviedol, ako s nimi naložil pri hodnotení dôkaznej situácie. Na základe týchto skutočností argumentoval nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku a zjavným zásahom do ústavného práva vlastníť majetok. Záverom tiež poznamenal, že vlastnícke právo nadobudol dobromyseľne a to od Slovenského pozemkového fondu ako právneho predchodcu, s ktorou otázkou sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal.

Navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedla, že súd prvého stupňa si splnil dôkazné povinnosti vyplývajúce mu z § 120 a nasl. O.s.p. s dôrazom na zistenie všetkých dôležitých skutočností súvisiacich s vecou. Zastávala názor, že práve odporca nevedel preukázať vlastné tvrdenie o vykonanej konfiškácii, ale tiež nepreukázal právny dôvod nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti parc. č. XXXX k.ú. G., ktorá je predmetom súdneho sporu. Odporca tiež nepreukázal právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva a dobromyseľnosť k veci. Namietla, že odporca nepredložil žiadny dôkaz - verejnoprávnu listinu, ktorá by patrila jej právnym predchodcom a bola vydaná podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR; dôvodila, že aj v odvolaní odporca opieral svoje tvrdenia o listiny, ktoré sú iba podobné konfiškačným rozhodnutiam, nie sú však stotožniteľné s jej právnymi predchodcami - sú v nich uvádzané osoby s iným bydliskom a obsahovo sú tieto listiny nejasné a nekonkrétne a tie iné nemajú ani zákonom predpísané náležitosti (nie sú verejnými listinami) a teda ich možno považovať za nekonkrétne koncepty bez právneho účinku. V konfiškačnom rozhodnutí K-173/1948 z 20.6.1948 je síce identifikovaný majetok menovaného L. F., nie však jej právnych predchodcov. Z toho rozhodnutia vyplýva jedine to, že prišlo k zámene osôb s menom O. O. C. H.K. O., lebo osôb s týmto menom žilo v obci G. viac. Priamo v zozname osôb, priloženom k uvedenému konfiškačnému rozhodnutiu, sa nachádzajú dvaja vysídlení menovci (poradové č. XXX O. O., K. a poradové č. XXX O. O., neznáme), ktorí podľa zoznamu dostali na vedomie, že bol skonfiškovaný majetok L. F.. Týchto dvoch menovcov sa odporca snažil stotožniť s jednou osobou, s jej otcom; miesto jeho pobytu však nikdy nebolo neznáme alebo v Rakúsku, nakoľko až do svojej smrti býval v G. č. XXX. Z dôvodu absencie akýchkoľvek markantov nie je v nijakom prípade možné vyvodiť, že ktorý a či vôbec niektorý z týchto menovcov s menom O. O. je akýmkoľvek spôsobom stotožniteľný s jej právnym predchodcom a už vôbec nie je možné tvrdiť, že mu bol skonfiškovaný majetok. Podľa ňou doložených dôkazov bola jej matka H. O. rod. F. slovenskej národnosti a mala štátnu príslušnosť ČSR, nebola zradcom a ani nepriateľom národa, a nebol u nej dôvod na konfiškáciu majetku. Konfiškačné rozhodnutie na meno L. F. nijako ani len nenasvedčuje tomu, že by ku konfiškácii jej majetku došlo, len, že bola spolu s ďalšími oboznámená s konfiškáciou úplne iného majetku vlastneného inou osobou. Zoznam doložený v konfiškačnom rozhodnutí L. F. je zmätočný, lebo neobsahuje 120 mien (ako je uvedené v názve rozhodnutia) ale 133 a tento zmätočný zoznam nie je ani verejnou listinou. Uviedla ďalej, že pokiaľ odporca opieral svoje tvrdenie o Zoznam poľnohospodárskych nehnuteľností v k.ú. G. zo 17.10.1958, ide len o informatívny zoznam a nie právoplatné rozhodnutie a nie je ani vkladuschopnou verejnou listinou; zoznam je opatrený neautentickou a nedôveryhodnou pečiatkou, pričom existuje niekoľko takýchto zoznamov s nejasným pôvodom. K listu jej právnej predchodkyne H. O. z XX.X.XXXX uviedla, že predmetný list nepísala v reakcii na žiadne obdržané konfiškačné rozhodnutie, ale v obave o majetok po návšteve O. J., ktorým bola uvedená do omylu. Ako vyplýva z korešpondencie Pracovnej skupiny P-44 z 23.7.1948, nijaké konfiškačné rozhodnutie H. O. nebolo doručené, o jej polovicu majetku sa nejednalo a manželova polovica, ktorej sa následkom nesprávneho výpisu z vložiek dožadoval O. J., jej bola ponechaná v pôvodnom stave. Konanie jej právnej predchodkyne, ktorá bola uvedená do omylu však nie je v žiadnom prípade dôkazom konfiškácie, nie je dôvodom na konfiškáciu a nezakladá žiadny zákonný dôvod, či nárok na prevod vlastníckych práv z navrhovateľky na odporcu. K identifikácii parciel č. XXXX/XX z roku 1990 uviedla, že v nijakom prípade nepodporuje tvrdenie odporcu, nakoľko v stĺpci pre „Vlastník“ je uvedená pozemkovoknižná vložka č. XXXX, JRD G. je v tejto identifikácii uvedená iba ako „Užívateľ“ a po identifikácii uzavrelo s navrhovateľkou riadne nájomné zmluvy. Bola názoru, že súd prvého stupňa konal správne, keď nezohľadnil konštatovanie uvedené v liste č. Pd 2024/02 z 23.9.2002. Ani jedno z rozhodnutí konfiškačnej komisie vydané podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR nepatrilo a ani nebolo doručené právnym predchodcom navrhovateľky, ale rozhodnutie č. K-173/1948 z 20.6.1948 patrilo Barany Karol, obyvateľovi G. a ďalšie rozhodnutie č. 1758/d-I-46 z 5.9.1946 O. H., neznáma, nar. G., obyvateľka Y., čo nie je jej práva

predchodkyňa, ktorá bola preukázateľne narodená v Malženiciach a trvalo bývala v G. č. XXX, a navyše bola slovenskej národnosti. Dodala, že konfiškačné rozhodnutie navyše ani nie je perfektné, nakoľko na ňom absentuje vlastnoručný podpis pracovníka, ktorý je nahradený gumovou pečiatkou, a to na takýchto rozhodnutiach nie je prípustné a je nezlučiteľné so zákonom. Poukázala na to, že štát nikdy nemal zapísané vlastníctvo v EN a Slovenský pozemkový fond nikdy nebol v EN uvedený ako účastník právneho vzťahu. Z doložených písomných stanovísk Slovenského pozemkového fondu ďalej vyplýva skutočnosť, že nevlastní dôkazy, ktoré by svedčili o tom, že predmetné pozemky vôbec spravoval. Obdobné písomné stanovisko obdržal súd prvého stupňa aj od Magistrátu Hlavného mesta SR Bratislavy. Namietala, že odporca v priebehu konania nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci a dosvedčujúci jeho tvrdenie o nadobudnutí vlastníckeho práva k inkriminovanej nehnuteľnosti; nepredložil súdu žiadnu relevantnú verejnú, právne záväznú listinu vydanú v zmysle nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR a následných zákonných úprav (Konfiškačné rozhodnutie, Výmer o vlastníctve pôdy, Prídelový plán, Prídelovú knihu, Prídelovú listinu a následný Protokol o odovzdaní do držby prídelcovi), ktoré listiny absentujú aj v katastrálnej zbierke listín, čo robí neplatným právny úkon, na základe ktorého sa predmetné vlastnícke právo previedlo v prospech odporcu. Takouto verejnoprávnou listinou nemôže byť list Okresného úradu Bratislava, o ktorý sa odporca opiera, pretože predmetným listom sa len oznamuje, že v konfiškačných záznamoch tunajšieho referátu sú parc. č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX k.ú. G. vedené podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR ako konfiškáty. Toto konštatovanie (rovnako ako všetky ostatné listiny o ktoré odporca opiera svoje tvrdenia), taktiež v žiadnom prípade nebola listina oprávňujúca k prevodu vlastníctva na odporcu aj preto, že oznámenie ktoré obsahuje, je v absolútnom rozpore s identifikáciou parciel (vyhotovenou pred prevodom pozemkov na odporcu), pozemkovoknižnými vložkami, dedičskými konaniami, rozhodnutím Krajského súdu z r. 1951, stanoviskami Slovenského pozemkového fondu, katastrálneho úradu, Magistrátu Hlavného mesta SR Bratislava, zamietavým rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu Bratislava vo veci navrhovateľkou uplatneného reštitučného nároku (dôvod zamietnutia bola skutočnosť, že vlastnícke právo má navrhovateľka) a tejto skutočnosti svedčí právoplatne uzavretý nájomný užívací vzťah medzi ňou a JRD G., neskôr PD G..

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

Podľa § 80 písm. c) O.s.p., návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Navrhovateľka v návrhu na začatie konania, ale ani na súdnych pojednávaniach pred súdom prvého stupňa ničím nevysvetlila, v čom spočíva jej naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c) O.s.p.) na určení jej vlastníckeho práva k označenej nehnuteľnosti. Súd prvého stupňa napriek tomu dospel k záveru, že ak navrhovateľka navrhuje určenie svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, je na požadovanom určení vždy naliehavý právny záujem, ak má byť súdne rozhodnutie určujúce vlastnícke právo zaznamenané do katastra nehnuteľností a týmto spôsobom dosiahnutý stav súladu (zhody) medzi právnym stavom a stavom zapísaným (evidovaným) v katastri nehnuteľností a preto podmienku naliehavosti právneho záujmu navrhovateľky na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam označeným v žalobnom petite považoval za splnenú.

Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu účastníkov konania alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie). Ak žalobca svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení nepreukáže (nevysvetlí, neosvedčí), predstavuje nedostatok naliehavého právneho záujmu samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovací žaloba nemôže obstáť a ktorý sám osebe a bez ďalšieho vedie k zamietnutiu žaloby (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 91/2006). Súd prvého stupňa sa uvedeným postupom neriadil, navrhovateľku v danom prípade k vysvetleniu, v čom spočíva jej naliehavý právny záujem na určení jej vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nevedol, existenciu naliehavého právneho

záujmu na požadovanom určení bližšie nezisťoval, ale napriek tomu v rozpore s § 80 písm. c) O.s.p. sám dospel k záveru, že navrhovateľka má na požadovanom určení naliehavý právny záujem.

Inou vadou konania, na ktorú musí odvolací súd prihladiť aj vtedy, ak ju odvolateľ nenamieta, je procesná vada, ktorej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iná vada preto bude významná iba za predpokladu, že jej dôsledkom bolo nesprávne rozhodnutie vo veci. Literatúra i doktrína sa zhodujú v tom, že „inou vadou konania“ (error in procedendo) sa rozumie porušenie ustanovenia zákona upravujúceho konanie od začiatku až do skončenia, a ako príklad sa uvádza porušenie predpisu o spôsobe vykonania dôkazného prostriedku, a to tým, že súd nevykonal dokazovanie účastníkmi navrhnutými dôkaznými prostriedkami na pojednávaní spôsobom uvedeným v § 122 a nasl. O.s.p., tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Podľa § 123 O.s.p. účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali.

Podľa § 129 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom do 16.4.2015), dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie.

Podľa § 153 ods. 1 O.s.p. súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Skutkové zistenie (zistenie skutkového stavu) je v občianskom súdnom konaní výsledkom vykonávania dôkazov (§ 122) a ich hodnotenia (§ 132). Z uvedeného a contrario vyplýva záver, že skutkové zistenia môže urobiť iba ten súd, ktorý dôkaz vykonal. Dôkazné konanie preto obsahuje vykonanie dôkazov a ich hodnotenie a ústi do zistenia skutkového stavu. Hodnotenie dôkazov bez ich vykonania súdom zakladá porušenie práva na spravodlivý proces, teda tzv. inú vadu konania, ktorej následkom je nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej.

Konanie o určení vlastníckeho práva, o ktoré ide aj v predmetnej právnej veci, je konaním sporovým, v ktorom platí prejednávací zásada. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka k návrhu na začatie konania pripojila listinné dôkazy, ktoré navrhla v konaní vykonať na preukázanie svojich tvrdení; obdobne odporca založil do súdneho spisu listinné dôkazy, ktoré žiadal vykonať na svoju obranu, pričom aj samotný súd prvého stupňa (z vlastnej iniciatívy) písomnými dopytmi na Správu katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu (č.l. 120, 296), Ministerstvo vnútra SR (č.l. 248) a archív Krajského súdu v Bratislave (č.l. 437) zhromažďoval do súdneho spisu listiny týkajúce sa právnych vzťahov k parc. č. XXXX zapísanej v pozemkovoknižnej vložke č. 1881 zrejme z dôvodu, že ich považoval za právne relevantné a súčasne ich vykonanie za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z obsahu zápisníc o jednotlivých pojednávaniach (okrem troch prípadov) však nevyplýva vykonanie dokazovania predmetnými listinami v súlade s § 129 O.s.p. tak, že by súd prvého stupňa na pojednávaní listiny alebo ich časť prečítal alebo oboznámil ich obsah. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré aj v odôvodnení napadnutého rozsudku vymenoval, avšak toto konštatovanie vychádzajúc z obsahu spisu, nemá oporu v skutočnom stave veci. Pred súdom prvého stupňa prebehlo viacero pojednávaní, pričom zmienkou o vykonaní listinných dôkazov by mohlo byť oboznámenie sa s rozhodnutím konfiškačnej komisie z 5.9.1946 a s osvedčeniami o dedičstve D 830/83 a D 102/83 na pojednávaní konanom 6.4.2011 (č.l. 242) a prečítanie listu H. O., rod. F. z XX.X.XXXX a odpovede Pracovnej skupiny P-44 z 23.7.1948 na pojednávaní konanom 14.11.2012 (č.l. 455); zmienkami o vykonaní ďalších dvoch listinných dôkazov bolo oboznámenie sa s listinami konfiškačnej komisie z 30.10.1946 na č.l. 270 a (opakovane) z 5.9.1946 na č.l. 271 na pojednávaní konanom 8.8.2011 (č.l. 291) a konštatovanie súdu prvého stupňa na tomto pojednávaní, že oboznamuje dôkazy z pripojeného

spisu sp. zn. 4C/227/2005. K oboznamovaniu s dôkazmi zo spisov Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 6C/189/2009 a sp. zn. 23C/171/2005 súdom prvého stupňa je potrebné uviesť, že odvolaciemu súdu ich obsah nie je známy, nakoľko tieto spisy si súd prvého stupňa nepripojil. Okrem oznámenia obsahu dvoch rozhodnutí konfiškačnej komisie z 5.9.1946 a z 30.10.1946, dvoch osvedčení o dedičstve a dvoch ďalších listín, tak nebola vykonaná prečítaním, resp. oznámením obsahu, podstatná časť listinných dôkazov (tvoriacich obsah súdneho spisu), o ktoré súd prvého stupňa v relevantnej časti oprel svoje skutkové zistenia. Za vykonanie dokazovania listinou nemožno považovať také konštatovanie v zápisnici o pojednávaní (napr. 8.8.2011), podľa ktorého na začiatku pojednávania sa v zmysle § 119 ods. 2 O.s.p. oboznamuje doterajší obsah spisu a vykonaných dôkazov.

Za uvedenej procesnej situácie bolo nevyhnutné, aby súd prvého stupňa tieto listinné dôkazy vykonal v súlade s § 129 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa uvedeným spôsobom nepostupoval a pri zisťovaní skutkového stavu veci mohol vychádzať (okrem výpovede navrhovateľky) len z rozhodnutí konfiškačnej komisie z 5.9.1946, 30.10.1946, z osvedčení o dedičstve D 830/83, D 102/83, z listu H. O., rod. F. z 20.7.1948, odpovede na tento list Pracovnou skupinou P-44 a z pripojeného spisu sp. zn. 4C/227/2005, závažným spôsobom pochybil v dôkaznom procese; ním vykonané dôkazy pre túto vadu konania nemohli byť dostatočným podkladom pre hodnotenie dôkazov (§ 132 O.s.p.) ani pre rozhodnutie vo veci samej (§ 153 ods. 1 O.s.p.). Vytýkaná vada v dokazovaní mala tak za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia vo výroku o určení vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti a odvolacia námietka odporcu, že v danej veci nebol riadnym spôsobom oboznámený list Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. Pd 2024/02 z 23.9.2002 ani prípis Okresného úradu Bratislava referátu poľnohospodárstva z 9.5.1994 vo veci prešetrenia konfiškácie poľnohospodárskej pôdy, je preto dôvodná. Súd prvého stupňa zaťažil konanie takými vadami, na ktoré bol odvolací súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Zásadu spravodlivého procesu treba vykladať tak, že v konaní pred súdom musí byť daná jeho účastníkovi, okrem iného, aj možnosť navrhnúť dôkazy, ktorých vykonanie pre preukázanie svojich tvrdení pokladá za potrebné. Tomuto procesnému právu účastníka potom zodpovedá povinnosť súdu nielen o navrhnutých dôkazoch rozhodnúť, ale tiež - pokiaľ návrhu na ich vykonanie nevyhovie - vo svojom rozhodnutí zdôvodniť, z akých dôvodov navrhnuté dôkazy nevykonal. Ak tak súd neurobí, zaťaží svoje rozhodnutie procesnou vadou, ktorá má vždy za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takzvané opomenuté dôkazy, o ktorých v konaní nebolo súdom rozhodnuté, prípadne dôkazy, ktorými sa súd podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov nezaoberal, preto vždy zakladajú nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia. Keďže súd prvého stupňa v rozpore s citovanými ustanoveniami nevykonal účastníkmi navrhnuté dôkazy, ani dôkazy, ktoré si na účely zistenia skutkového stavu sám zadovážil (a súčasne ich nevykonanie ani nezdôvodnil), zaťažil rozhodnutie a konanie mu predchádzajúce tzv. inou vadou majúcou za následok aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia z hľadiska zistenia skutkového stavu veci. Týmto postupom bola navrhovateľke a odporcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Súd prvého stupňa zároveň neumožnil účastníkovi konania realizovať ich procesné práva podľa § 123 O.s.p. (právo byť prítomný pri vykonávaní dôkazov a vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, ktoré sú z hľadiska vecného, časového a miestneho, neopakovateľnými a nezameniteľnými právami s inými procesnými právami účastníka konania), čím práve tak odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 212 ods. 3 O.s.p., ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a sú aj samostatným odvolacím dôvodom. Rozhodnutie, ktorému predchádzala niektorá z týchto väd, nemôže byť považované za vecne správne a pokiaľ sa v odvolacom konaní zistia takéto procesné vady, odvolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby posudzoval opodstatnenosť uplatnenia odvolacích dôvodov v zmysle § 205 ods. 2 O.s.p.

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a podľa ods. 2 tohto ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vo vzťahu k duplicitnému zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že pre správne posúdenie vlastníckej žaloby je potrebné náležite zistiť, ktorý z vlastníkov (navrhovateľka či odporca) má nadobúdaci titul, ktorý na rozdiel od toho druhého je právne účinný. Je na súde, aby v prípade existencie viacerých titulov posúdil, ktorý z nich vo vzájomnej konkurencii lepšie obstoja a je na rozdiel od druhého platným nadobúdacím titulom. V prejednávanej veci navrhovateľka

vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti odvodzuje z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava 4 v Bratislave sp. zn. D 830/82 zo dňa 19.1.1983 a z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava 4 v Bratislave sp. zn. D 102/83 zo dňa 18.01.1983, v ktorých došlo k potvrdeniu nadobudnutia dedičstva v prospech navrhovateľky, ako jedinej dedičky zo zákona po poručiťoch - jej rodičoch - H. Z., rod. F., zomr. X.XX.XXXX a O. O., zomr. XX.X.XXXX. Obsah dedičských rozhodnutí vychádza z pozemkovoknižných zápisov bez vykonanej identifikácie pozemkov. Titulom nadobudnutia vlastníctva odporcu k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom konania, je kúpna zmluva z 29.4.2004 (č.l. 150, 314) pod č. V-2093/04 (vklad povolený a právne účinky vkladu nastali 28.6.2004) účastníkov: SK - DEVELOP, spol. s r.o., IČO: 35 787 121 (predávajúci) a odporcu (kupujúci). K záverom súdu prvého stupňa, že právnym predchodcom navrhovateľky O. O. C. H. O., rod. F.j, nebol podľa dekrétov prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. konfiškovaný majetok a teda ani nehnuteľnosť, ktorá je predmetom tohto konania, odvolací súd poznamenáva, že s okamžitou platnosťou a bez náhrady sa pre účely pozemkovej reformy konfiškovoval pôdohospodársky majetok na území Slovenska vo vlastníctve osôb nemeckej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení nariadenia SNR č. 64/1946 Sb. n. SNR, ktorému na celoštátnej úrovni zodpovedal dekrét prezidenta republiky č. 12/1945 Zb. a nie dekrét prezidenta republiky č. 108/1945 Zb., ktorý nesprávne citoval súd prvého stupňa. V nadväznosti na posúdenie súdu prvého stupňa, že majetok právnych predchodcov navrhovateľky nebol konfiškovaný, pretože neexistuje žiadna verejná listina, ktorá by preukazovala konfiškáciu majetku v ich vlastníctve odvolací súd udáva, že obsahom spisu sú konfiškačné rozhodnutia č. 2912/I. 1946 z 9.11.1946, č. 1767/46-I z 5.9.1946, č. 1981/s/46-1 z 30.10.1946, č. 1759/d-I. z 5.9.1946 a č. K-173/1948 z 20.6.1948, pričom súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa zaoberal iba poslednými dvomi rozhodnutiami. Nevenoval náležitú pozornosť skutočnosti, že v súpise majetku konfiškovanom podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR (č.l. 264) je vedená aj parc. č. XXXX v k.ú. G. a že v návrhu na konfiškáciu pôdohospodárskeho majetku v k.ú. G. sa vychádzalo z toho, že tento majetok bol rozdelený na deti, ale bez zaznačenia v pozemkovej knihe. Konfiškačná komisia rozhodnutiami č. 1981/s/46-1 z 30.10.1946, resp. č. 1759/d-I. z 5.9.1946 rozhodla, že O. O., bytom G. č. XXX a H. O. sú osobami nemeckej národnosti a všetok ich pôdohospodársky majetok sa v zmysle nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR považuje za skonfiškovaný k 1.3.1945. Ak teda bola predmetná parcela č. XXXX skonfiškovaná, vlastnícke právo k nej nadobudol štát, navrhovateľka ich nemohla zdediť po svojich právnych predchodcoch a nemohla sa preto stať ich vlastníčkou.

Ku konfiškačným rozhodnutiam hodno uviesť, že platnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR bola riešená a vyriešená otázka jednak nulitnosti správnych aktov a jednak otázka, kedy sú všeobecné súdy oprávnené mimo rámec správneho súdnictva preskúmavať správne akty s tým, že preskúmať môže správne akty všeobecný súd len so zreteľom k tomu, či sa jedná o akty nulitné, t.j. také vady, ktoré sú tak závažné, že sa neuplatňuje prezumpcia ich správnosti. Čo sa týka právneho posúdenia nulitnosti správnych aktov ako otázky prejudiciálnej ako aj otázky, kedy sú všeobecné súdy oprávnené mimo rámec správneho súdnictva preskúmať správne akty, nulitnými sú také rozhodnutia, ktoré boli vydané takými správnymi orgánmi, na vydanie ktorých nebol konkrétny správny orgán absolútne vybavený právomocou a na ktoré sa pozerá ako keby nikdy neboli vydané tzv. paakty. Len takéto rozhodnutia je všeobecný súd oprávnený preskúmať mimo rámca správneho súdnictva. Preskúmať teda môže správne akty zásadne len so zreteľom k tomu, či sa jedná o akty nulitné t.j. také vady, ktoré sú tak závažné, že sa neuplatňuje prezumpcia ich správnosti. U ostatných platí prezumpcia ich správnosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.4.2008, sp. zn. 2 Cdo 24/2007). Touto argumentáciou je dostatočne odôvodnený záver, že v prípade vyššie uvedených konfiškačných rozhodnutí nešlo o nulitné správne akty vydané absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom a pri prezumpcii ich správnosti nie je možné preto na ne neprihliadať. Odvolaciemu súdu sa javí, že predmetné konfiškačné rozhodnutia paaktami nie sú; skutočnosti namietané navrhovateľkou, že rozhodnutia konfiškačnej komisie majú právne a iné vady, nemajú za následok ničotnosť (nulitu) konfiškačných rozhodnutí. Je právne bezvýznamné tvrdenie navrhovateľky, že O. O. C. H. O., ktorí sú uvádzaní na konfiškačných rozhodnutiach, nie sú jej rodičmi. Právne významné je to, či sporná nehnuteľnosť parc. č. XXXX v k.ú. G. bola, alebo nebola skonfiškovaná v zmysle nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/382/2013-286, zo dňa 8.7.2013, ktorý v obdobnej právnej veci navrhovateľky o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vyslovil uvedený právny názor o účinkoch konfiškácie pôdohospodárskeho majetku podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR.

V novom konaní sa súd prvého stupňa bude opätovne zaoberať dôvodnosťou návrhu navrhovateľky vo veci samej a bude povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 226 O.s.p. viazaný; vec opätovne prejedná na pojednávaní, zistí v čom spočíva existencia naliehavého právneho záujmu navrhovateľky na požadovanom určení, riadne podľa návrhov účastníkov vykoná dokazovanie, vrátane dôkazov týkajúcich sa právnych vzťahov k parc. č. XXXX zapísanej v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX pre k.ú. G., ktoré si sám zaopatril a ktorých vykonanie je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (v súlade s príslušnými ustanoveniami O.s.p. o dokazovaní), zadováži si spisy Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. Pd 2024/02 a Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 6C/189/2009 a sp. zn. 23C/171/2005, ktoré si pripojí a oznámi ich obsah, poskytne účastníkom možnosť realizácie ich práva byť prítomní pri vykonávaní dôkazov a vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, na základe takto vykonaných dôkazov ustáli skutkový stav potrebný pre rozhodnutie súdu, ktoré bude vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu preskúmateľné, vysporiada sa s odvolacími námietkami odporcu a po opätovnom rozhodnutí veci svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 157 ods. 2 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.